

Arrest

nr. 127 601 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 21 januari 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 15 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van origine Tibetaanse te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Serchuti, district Kandze gelegen in de provincie Sichuan. U bent de oudste van negen kinderen. U bent in Tibet nooit naar school gegaan, maar hielp steeds uw ouders op de landbouvvelden en met de verzorging van uw jongere broers en zussen. Omdat de Dalai Lama ontmoeten het hoogste doel in uw leven vormde en omdat u graag Tibetaans onderwijs wilde volgen, besloot u Tibet te verlaten en naar India te gaan. U bemachtigde een Chinees paspoort en een visum voor een bezoek aan Nepal. U ging op 23 november 2011 samen met uw vader via Lhasa naar Dram, waar u door de Chinese grensautoriteiten werd toegelaten het land te verlaten. In Nepal registreerde u zich in de nelenkhang of het opvangcentrum voor Tibetaanse nieuwkomers om vervolgens uw reis naar India verder te zetten samen met uw vader. Daar aangekomen, verbleef u in Dharamsala. Van 23 februari 2002 tot in de loop van 2005 ging u naar de Soga school. U kreeg er een relatie met T. G.. Op 10 april 2005 beviel u van een dochter, T. Ts.. U woonde nadien steeds met uw partner en kind in Dharamsala. U zorgde voor het huishouden en voor uw dochter, terwijl uw partner werkt als thangka-schilder en zijn rolschilderingen verkoopt. Uw dochter gaat naar school in Dharamsala. U hebt tevens drie broers in India. Een van uw broers is monnik en woont in het klooster Drepung. Een andere broer werkt in het gezondheidscentrum te Dharamsala en nog een laatste broer werkt als zakenman in Methang. U kende steeds een legaal verblijf in India. Zo was u in het bezit van een "Residence Certificate" of "R.C.", dewelke u steeds verlengde. Omdat deze R.C. niet permanent geldig is en u deze steeds opnieuw diende te verlengen, besloot u India te verlaten. Bovendien was het moeilijk werk te vinden in India. U kende geen problemen met de Indiase overheid, evenwel houden Indiërs niet van Tibetanen, zo meent u. Bij een klein geschil tussen een Tibetaan en een Indiër, delft de Tibetaan steeds het onderspit doordat de Indiër gesteund wordt door een grote groep Indiërs. In het bezit van een geel boekje reisde op 19 januari 2013 per vliegtuig van Delhi naar Frankrijk. Vervolgens kwam u naar België en diende een asielaanvraag in op 21 januari 2013.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een attest van het Office of the Reception Centre in Dharamsala, een kopie van uw registratie bij de nelenkhang of het opvangcentrum in Kathmandu, een kopie van uw R.C. in India, uw green book, een schoolattest van Sherab Gastel Lobling School, uw Chinese identiteitskaart of shenfenzheng, uw Chinese paspoort en enkele foto's neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt het CGVS vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China op 24 november 2001 heeft u van december 2001 tot januari 2013 in India verbleven. Van 23 februari 2002 tot 11 maart 2005 ging u naar de Soga-school ("Sherab Gatsel Lobling School") om er te studeren. U verbleef in deze school. U kreeg er een relatie met de Tibetaanse student T. G. en werd zwanger. U beviel van een kindje in april 2005 en woonde sindsdien met uw partner en kind in Dharamsala in een huurwoning. U werkte niet, maar uw partner schilderde thangka's of Tibetaanse boeddhistische rolschilderingen om te verkopen.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft

uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, pp.3-4 en pp.8-11) en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC. U legde een kopie van uw RC neer tijdens het gehoor op het CGVS.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat het moeilijk is werk te vinden in India, dat u geen vluchtelingenrechten hebt in India en de Indiërs bovendien niet van Tibetanen houden (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Ten aanzien van het feit dat u geen vluchtelingenrechten kende in India omdat de geldigheidsduur van een RC nooit permanent is en steeds moet worden verlengd, dient te worden aangestipt dat u evenwel in het bezit was van deze verblijfsvergunning aan u uitgereikt door de Indiase overheid en niet aannemelijk maakt ooit problemen te hebben gehad met betrekking tot uw verblijf in India. Immers stelde u zonder noemenswaardige problemen uw RC steeds te hebben verlengd in India. Slechts wanneer u enkele dagen te laat was met het hernieuwen van de geldigheidsduur van uw RC, werd u hierop aangesproken door de bevoegde autoriteiten. Uw moeilijkheden rond de geldigheid van uw RC bleven hiertoe beperkt tot een mondelinge terechtwijzing (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Aangezien deze terechtwijzing voortkomt uit uw te laat komen en het gevolg is van het niet respecteren van de regels voor een RC-houder, kan dit bezwaarlijk beschouwd worden als dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Evenmin kan uit uw verklaring dat het moeilijk is om werk vinden in India, een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade worden vastgesteld. U slaagde er niet in aan te tonen om welke redenen het moeilijk is werk te vinden en gaf trouwens toe dat u thuis bleef om voor uw kindje en het huishouden te zorgen. U voegde er aan toe dat uw partner werkt. Gevraagd of u en uw gezin dan financiële problemen kenden in India, stelde u dat dit slechts een beetje zo is omdat jullie slechts één inkomen hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en 10). Dat een gebrek aan kennis van de nationale taal (het Hindi) een bijkomende moeilijkheid zou vormen, belet niet dat u de taal kan aanleren. Het beheersen van de officiële landstaal bevordert de integratie in dat land. Zo woonde u immers al elf à twaalf jaren in India. Eventuele financiële moeilijkheden houden geen verband met het vluchtelingenverdrag en uw daaraan gekoppelde vluchtaanleiding komt voort uit een economische overweging dan uit een gegronde vrees. De moeilijkheden die u aanhaalde aangaande het feit dat Indiërs niet zouden houden van Tibetanen, beperkte u tot het stellen van de veralgemening dat Indiërs talrijker zijn dan Tibetanen bij een conflict (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Nergens in uw asielaanvraag is er sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaanse in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. U ontkende ooit persoonlijke problemen te hebben gehad met Indiërs. U verklaarde geen andere problemen te hebben gehad in India en nooit te zijn aangehouden door de Indiase autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.10). Zoals hierboven werd uiteengezet, haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het

laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo een terugkeer naar India tegen te werken.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Dat er niet aan hebt gedacht stappen te zetten om een nieuwe IC te bekomen na uw aankomst in België, kan beschouwd worden als nalatig handelen in een poging om een terugkeer naar India enigszins te bemoeilijken. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin kunnen ombuigen. Immers tonen uw Chinese paspoort, uw Chinese tijdelijke identiteitskaart (linshe shenfenzheng) en uw foto's aan dat u daadwerkelijk een Tibetaanse afkomstig uit de VRC bent en de Chinese nationaliteit bezit. Beide zaken worden niet ter discussie gebracht door het CGVS. Het attest van het Office of the Reception Centre in Dharamsala, een kopie van uw registratie bij de nelenkhang of het opvangcentrum in Kathmandu, uw green book en een schoolattest van Sherab Gastel Lobling School vormen evenmin een bewijs van vervolging of het lopen van een ernstig risico op ernstige schade bij terugkeer naar India. Deze documenten bevestigen uw verblijf als Tibetaanse in India, de wijze waarop u in India arriveerde en dat u ook school liep in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift :

1. Immigration and Refugee Board of Canada, “China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India”, 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>

2. Tibet Justice Center, *T b ' S I N I I I : T b R f u I n d i a*, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
3. Declaration on Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
4. Claudia Artilles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>
6. The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land
7. Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>
8. Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>
9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>
10. Julia Hess, "Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora", 2009, <http://books.google.be/books?id=C0VVigwrboMC&pg=PA88&lpg=PA88&dq=discrimination+against+tibetans+in+india&source=bl&ots=3oxIdFaDOv&sig=bZKHhEhQQDuqbAEmYvCvrxUGvS4&hl=fr&sa=X&ei=y8HPUvm2E8e47QbGwoCwBw&ved=0CC8Q6AEwADgK#v=onepage&q=discrimination%20against%20tibetans%20in%20india&f=false:abstracten>
11. World Tibet Network News, "French version of the GEO's article on Dharamsala", October 1999, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2
12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF:abstracten>
13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?MIval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr:abstracten>
14. UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>
15. UNHCR, "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.org/docid/3fe9981e4.html>
16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.
17. Le Monde, "L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société", 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 19 februari 2014, een "*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*", UNHCR, februari 2003 en een "*COI Focus "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)*", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China - De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

1.3.4. Verzoekster legt ter terechtzitting haar originele Green Book, haar originele hukou, haar origineel Chinese paspoort en originele Chinese identiteitskaart voor en een legt een kopie van een blad van een hukou neer.

Over de gegrondheid van het beroep

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingewet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.3. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.4. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een *Joint Fact Finding Mission* in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de *Central Tibetan Administration*, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. Indien verzoekende partij er op wijst dat de bronvermelding in de COI focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 12 november 2013 tekortkomingen vertoont, dan werden in de updates van 19 februari 2014 en 11 maart 2014 de referenties aangevuld en vervolledigd.

De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de *Central Tibetan Authority* (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar hij stelt "*Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt*". Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.5. Verzoekster stelt dat "*de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst*".

2.6. Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoeksters opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.7. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoekster niet ernstig waar zij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *“twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India”* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *“de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld”*. Indien een *“Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft”* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoekster benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *“Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief”*. Echter dit doet op zich niet af van de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

2.8. Daar waar verzoekster nog stelt dat *“de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt (blz 13)”*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *“Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden.”* en tevens verder dat *“zowel Indiase als Tibetaanse gesprekspartners hebben onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (“Information pertaining Tibetan Nationals”) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen”*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12 maart 2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10 maart 2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New Delhi 6 maart 2012, vertegenwoordigers van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 6 maart 2012, CTA Protocol Officer (DUR), Dharamsala 8-12 maart 2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 7 maart 2012.

Ook verzoeksters bewering *“Dat de bevestiging in het rapport dat « de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt”* eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)” berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *“Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”*

krijgt.” Verder werd er in de COI tevens gesteld dat “De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms “handshakes” geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is”, zodat verzoekster niet kan aanvoeren dat “het rapport hier geen melding van maakt”. Verzoeksters opmerkingen in deze berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.9. Waar verzoekster stelt dat er “bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken”, dan staat het verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is doch ook verzoekster dient in deze geobjectiverde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.10. Verzoekster legt haar originele Green Book, haar originele hukou, haar origineel Chinese paspoort en originele Chinese identiteitskaart ter terechtzitting voor en een legt een kopie van een (niet ingevuld) blad van een hukou neer. Aldus kan zowel volgens haar paspoort als haar identiteitskaart blijken dat verzoekster op 7 maart 1978 in Sichuan geboren werd en de Chinese nationaliteit bezit. Verzoeksters Chinees paspoort, uitgereikt op 9 oktober 2001 en geldig tot 8 oktober 2006, is voorzien van een visum voor Nepal van 20 november 2001 en geldig voor 60 dagen. Uit de binnenkomststempel blijkt dat verzoekster Nepal is binnengekomen op 24 november 2001. Verzoekster verklaart nooit een andere nationaliteit te hebben bekomen noch Indisch staatsburger te zijn geworden (gehoor p. 3). Verzoekster legt geloofwaardige verklaringen af over Tibet (gehoor p. 2-4). De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal concludeert dat verzoekster “minstens de jure” over de Chinese nationaliteit beschikt wanneer aan de hand van authentieke Chinese identiteitsdocumenten, waaronder een paspoort en identiteitskaart van de Republiek van China, eenduidig wordt aangetoond dat verzoekster de Chinese nationaliteit heeft.

2.11. Verzoekster legt een onvertaalde kopie van een attest van het Reception Centre Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en haar onvertaald origineel Green Book, neer. Aldus kan blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd. Verzoeksters identiteit, nationaliteit en etnische herkomst zijn aangetoond.

2.12. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

2.13. Integendeel verzoekster verliet op perfect legale wijze China, waaruit alleszins kan blijken dat zij niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten stond. Verzoekster vertrok via Nepal naar India om religieuze redenen met name om de Dalai Lama te zien en te studeren (vragenlijst 3.5, gehoor p. 4, p. 6). Bovendien keerde verzoeksters vader probleemloos terug naar Tibet nadat hij meegereisd was met verzoekster naar India (gehoor p. 6). Voorts stelt verzoeksters familie het goed in Tibet en verklaart verzoekster dat er geen problemen voor hen waren met de Chinezen toen zij vertrok (gehoor p. 7). Verzoekster deed mee aan twee dan wel drie demonstraties in Dharamsala, India voor meer rechten voor Tibetanen (vragenlijst 3.3, gehoor p. 11), doch verklaart hieromtrent geen problemen.

Aldus kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoekster ten opzichte van China worden afgeleid, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, minstens wordt dit niet aangetoond. Waar verzoekster nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, en stelt dat “verzoeker in casu gezien de situatie van Tibetanen in zijn land van herkomst, door het eenvoudige feit van zich in China te bevinden, een reëel risico van foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing loopt; Dat verzoeker een dergelijk risico loopt als hij naar India zou teruggezonden zijn” wijst de Raad erop dat de geciteerde arresten de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet uit noch brengt zij elementen aan die er enigszins zouden kunnen op wijzen dat in de Tibetaanse regio in China of in India een situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Zoals verzoekster zelf stelt, heeft zij zich eind 2001 – begin 2002 gevestigd in India tot haar vertrek naar België. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt dat ze in China vreest voor de gevolgen van haar deelname aan betogingen in India, wat niet wordt aangetoond, dan dient gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.15. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.16. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.17. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.19. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) (verzoekende partij verwijst naar de oude procedurerichtlijn 2005/85/EG) stelt als volgt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 *“Niet-ontvankelijke verzoeken”* van de Procedurerichtlijn stelt:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) (...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake het begrip “eerste land van asiel” dat *“Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:*

a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.20. Voorop kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel degelijk ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Waar verzoekende partij de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet lijkt te plaatsen, kan blijken dat de term “reëel” (wezenlijk, effectief) duidelijk hogere eisen stelt bij de beoordeling dan het woord “voldoende” (adequaat).

2.21. Immers verzoekster had bescherming in India waar zij ongemoeid en veilig heeft verbleven en kon werken. Verzoekende partij betwist dit en meent dat India in de praktijk geen beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verweer is dan ook in essentie gericht tegen haar verblijfsstatus in en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekster kan echter op dit punt niet weten te overtuigen. Immers voor zover zij niet naar China wil terugkeren, heeft verzoekster een legaal verblijf in India en kan zij ook naar dit land terugkeren.

2.22. Verzoekster verklaarde dat de Belgische overheid goed doet voor asielzoekers, dat het moeilijk was om werk te vinden in India, dat er taal- en financiële problemen zijn en dat ze geen vluchtelingenrechten heeft in India, wat ze nader verklaart door te stellen dat RC’s niet voor het leven zijn en wanneer ze te laat was voor het verlengen van haar RC, haar gevraagd werd waarom ze dan pas was gekomen (gehoor p. 7, p. 9). Verzoekster kon vrij reizen in India (gehoor p. 11). Verzoekster kende geen andere persoonlijke problemen in India (gehoor p. 10). Verzoekster verklaarde verder niet te kunnen terugkeren omdat ze geen paspoort meer zou hebben (gehoor p. 10-11).

2.23. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al

beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekster er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgd instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.24. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "*long term staying Tibetans*" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een Special entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "*Long Term Stay RC*". Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2002 zonder problemen in India verbleef, en uit de door haar neergelegde kopieën van bepaalde bladzijden uit een RC van 2007 waaruit blijkt dat deze nog in 2012 en 2013 vernieuwd werd zodat verzoekster in het verzoekschrift niet kan beweren "*dat eens hij zijn studies beëindigd had zijn RC niet meer werd vernieuwd*". Daargelaten nog de vraag of het betalen van een afkoopsom überhaupt al in aanmerking kan komen als vluchtelingenrechtelijke vervolging, verklaarde verzoekster nooit afkoopsommen te hebben moeten betalen.

2.25. Integendeel ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*" (zie COI focus van 12 november 2013, herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014). Dit kan tevens blijken dat uit verzoeksters verklaringen dat indien ze te laat was voor het verlengen van haar RC, haar louter gevraagd werd waarom ze zo laat was zonder dat ze melding maakte van andere problemen (gehoor p. 9). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Verzoekster wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk 4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoeksters verwijzing naar stukken 2. en 3. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen", is niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.26. Verzoeksters argumenten inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refolement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het

Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.27. *De facto* kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 2), dan is een dergelijke drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekster aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk 5 blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan een halve eeuw genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

In casu dient er nog op gewezen te worden dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij haar land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoekster vreest bij een terugkeer naar China, laat staan dat dit een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.28. Verzoekster voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering überhaupt al kan ingeroepen worden nu verzoekster dit niet eerder en persoonlijk verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Verzoeksters verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoekster toont dan ook niet aan dat haar vertrek uit India op andere redenen is gesteund dan louter economische motieven, noch dat de “sociale groep van Tibetanen” in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoekster toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 12 november 2013 (herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014), blijken dat “*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfplaats een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat “*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke*

missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden”, “Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”.

Verzoekster verklaarde dat ze met haar eigen geel boekje (IC) onder haar eigen naam en met eigen foto heeft gereisd (verklaring 35, gehoor p. 8), dat haar nadien afgenomen werd door haar reisbegeleider (gehoor p. 8). Indien kan aangenomen worden dat verzoekster bij de administratieve afhandeling van haar visum een agentschap inschakelde, dient te worden vastgesteld dat verzoekster legaal naar Europa is gekomen, wat strijdig is met de nood aan een begeleider (mensenhandelaar). Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan deze begeleider kan dan ook geenszins overtuigen gezien niet kan worden ingezien waarom verzoekster 950 000 roepies (gehoor p. 5) zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze heeft gereisd. Voorts is niet geloofwaardig dat zij geen fotokopie zou gemaakt hebben van haar voornaamste identiteitsdocument “IC”, terwijl zij wel een fotokopie voorlegt van haar RC, noch heeft ze een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 9). In zoverre verzoekster volhoudt dat ze haar IC aan de begeleider heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India, noch dat het haar om administratieve redenen onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar gezin in India.

2.30. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog “*dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India*” (zie informatie administratief dossier). Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.31. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.32. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.33. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongrondigheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.34. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK